

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 201/2016
14.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Драгана Скока и Миломира Николића, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући по захтеву АА и ББ, обоје из ..., улица ..., које заступа пуномоћник Никола Марковић, адвокат из ..., улица ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда, Одељења у Новом Саду Ш-1 У 14770/13 од 26.02.2016. године, уз учешће противне странке, Комисије за хартије од вредности, Нови Београд, улица Омладинских бригада бр.1, у предмету емисије хартија од вредности, у нејавној седници већа одржаној дана 14.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба тужилаца, АА и ББ, обоје из ..., поднета против решења Комисије за хартије од вредности Републике Србије, број 6/0-17-39021-13 од 01.07.2013. године, којим је тачком 1. диспозитива утврђено да је за ББ, ВВ и ГГ, стицаоце акција издаваоца, Акционарског друштва „ДД“ из ..., као и лице које је са њима заједнички деловало – АА, настала обавеза да објаве понуду за преузимање акција издаваоца АД „ДД“, са седиштем у ... Тачком 2. диспозитива оспореног решења утврђено је да ВВ, не може остварити право гласа по основу свих стечених акција издаваоца АД „ДД“ и то 1030 акција, односно 0,78154% акција циљног друштва АД „ДД“ из ... од 09.07.2012. године, када је за ово лице настала обавеза објављивања понуде за преузимање акција из тачке 1. овог решења. Тачком 3. диспозитива истог решења утврђено је да ГГ не може остварити право гласа по основу свих стечених акција издаваоца АД „ДД“ и то 445 акција, односно 0,33917% акција циљног друштва од 03.08.2012. године, када је за ово лице настала обавеза објављивања понуде за преузимање акција из тачке 1. овог решења, до дана извршења обавезе. Тачком 4. диспозитива тог решења утврђено је да тужиља, ББ, не може остварити право гласа по основу свих стечених акција издаваоца и то 20 акција, односно 0,015187 % акција циљног друштва од 28.02.2013. године, као дана коначности закључка бр.4/0-32-4688/8-12 од 26.02.2013. године, којим је одбачен захтев за одобрење објављивања понуде за преузимање. Тачком 5. диспозитива решења утврђено је да АА не може остварити право гласа по основу свих стечених акција издаваоца АД „ДД“ и то 96.477 акција, односно 73,20454% акција циљног друштва од 09.07.2012. године, када је за ово лице настала обавеза објављивања понуде за преузимање акција из тачке 1

овог решења, до дана извршења обавеза. Тачком 6. диспозитива оспореног решења наложено је ББ, ВВ и ГГ, стицаоцима акција АД „ДД“, као и лицу које је са њима заједнички деловало – АА, да у року од 15 дана, у складу са одредбама Закона о преузимању акционарских друштава, поднесу Комисији за хартије од вредности захтев за одобрење објављивања понуде за преузимање акција циљног друштва АД „ДД“. Тачком 7. диспозитива овог решења прописано је да, уколико било које лице из тачке 1. овог решења поступи у складу са обавезом из тачке 6., сматраће се да је обавеза испуњена, а у тачки 8. диспозитива истог решења наведено је да ће тужени обавестити Централни регистар, депо и клиринг хартија од вредности да стицаоци акција и лице које је са њима заједнички деловало немају право гласа по основу стечених акција. У тачки 9. диспозитива решења наведено је да ће на основу овог решења Централни регистар хартија од вредности одмах посебно евидентирати да ВВ нема право гласа по основу 1030 комада акција, ГГ по основу 445 акција, ББ по основу 20 акција и АА по основу 96.477 комада акција, док је тачком 10. диспозитива решења наложено друштву АД ДД“ из ... да достави ово решење свим акционарима, у року од 15 дана од дана пријема решења, ради остаривања, пред стварно и месно надлежним судом, права на откуп акција, под условима под којима је морала бити објављена понуда за преузимање, док је према тачки 11. диспозитива решења ово решење коначно у управном поступку.

У захтеву, који је поднет због, повреде правила поступка и погрешне примене одредби Закона о преузимању акционарских друштава, подносиоци захтева наводе да је Управни суд погрешно протумачио одредбе члана 37. и 41а Закона о преузимању акционарских друштава, јер се, сагласно тим одредбама, овлашћења Комисије за хартије од вредности могу и морају односити само на акције стечене у току поступка преузимања циљног друштва, а предметне акције су стечене противно одредбама истог закона. Указују да су све акције, на којима је одузето право гласа решењем Комисије за хартије од вредности, стечене на законит начин, у периоду од 2004. до 2006. године, дакле много пре него што је уопште започет било какав поступак преузимања циљног друштва. Истичу да су наведени незаконити и противуставни став Комисије и Управног суда у супротности са дотадашњим ставовима и праксом саме Комисије у вези са истоврсном правном ситуацијом, приликом примене члана 59. став 3. тада важећег Закона о тржишту хартија од вредности и других финансијских инструмената („Службени лист СРЈ“, бр.65/02, „Службени гласни РС“, бр.57/03 ... 46/06). Ово због тога што је Комисија у свом мишљењу од 20.10.2005. године заузела став да се њена овлашћења у вези са одузимањем права гласа по основу стечених акција не односе на претходно, у складу са Законом и по другом основу стечене акције, јер би супротно поступање представљало повреду стечених права. Наводе да је Управни суд повредио одредбу члана 33. Закона о управним споровима, јер није утврђивао чињенично стање. Сматрају да побједана пресуда има недостатака, због којих се не може испитати, у односу на утврђење чињенице о томе да ли су ГГ и ВВ повезана лица са подносиоцима захтева. Мишљења су да Управни суд прихватајући становиште туженог органа не даје било какве разлоге о одлучној чињеници да су акције циљног друштва у спорном периоду биле ликвидне у смислу члана 22. Закона о преузимању акционарских друштава. Предлажу да суд захтев уважи и укине побједану пресуду, те предмет врати Управном суду на поновно одлучивање. Тражи трошкове за састав захтева у износу од 33.000,00 динара.

Противна странка, Комисија за хартије од вредности, је у одговору на захтев предложила да суд захтев, као неоснован, одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је тужени орган оспореним решењем, без повреде правила поступка од утицаја на решење ове управне ствари, одлучио као у диспозитиву оспореног решења, будући да је, након правилно спроведеног поступка, чињенично стање одлучно за решавање ове управне ствари утврдио у потпуности и несумњиво и на ово правилно применио одредбе материјално-правних прописа, на које се позвао, а за своју одлуку дао је разлоге које, као правилне, прихвата и Управни суд. Ово стога што је за тужиљу, ББ, из ..., као стицаоца акција и тужиоца, АА из ..., као лице које је са тужиљом и другим стицаоцима заједнички деловао, куповином акција издаваоца АД „ДД“ из ..., током 2012. године, настала обавеза давања понуде за преузимање и то за тужиоца дана 09.07.2012. године, када је стицалац акција, ВВ, са којим је тужилац, као већински акционар, заједнички деловао, први пут стекао акције након 04.02.2012. године, као дана почетка примене Закона о изменама и допунама Закона о преузимању акционарских друштава („Службени гласник РС“, број 99/11), за тужиљу, као стицаоца дана 28.02.2013. године, као дана коначности закључка бр.4/0-32-4688/8-12 од 26.02.2013. године, којим је одбечан њен захтев за одобрење објављивања понуде за преузимање акција, поводом чега је тужени, користећи своја овлашћења из члана 41а Закона о преузимању акционарских друштава („Службени гласник РС“, бр. 46/06 ... 99/11), одредио мере које тужилац и тужилја, заједно са другим стицаоцима акција, морају предузети. Тужени орган је, по оцени Управног суда, правилно применио и одредбу члана 37. Закона о преузимању акционарских друштава, када је за тужиљу у тачки 4. диспозитива оспореног решења, а за тужиоца у тачки 5. диспозитива истог решења, као стицаоце акција одредио да не могу остварити право гласа из свих стечених акција циљног друштва, из разлога што након наступања обавезе објављивања понуде за преузимање у законском року нису поднели захтев за одобрење објављивања понуде за преузимање и то од дана настанка обавезе (за тужиљу од 28.02.2013. године, а за тужиоца од 09.07.2012. године) до дана извршења обавезе. Стога, Управни суд налази да су неосновани наводи тужбе АА, да је Комисија могла да одузме право гласа само на акцијама које су биле предмет надзора и које су, по мишљењу туженог, незаконите, јер је овакво закључивање супротно овлашћењу Комисије из наведеног члана 41а Закона о преузимању акционарских друштава. Самим тим неосновано тужилац наводи да је тужени орган евентуално могао да одузме право гласа само на акцијама које су стечене супротно закону, односно које су биле предмет трговања у периоду који је био предмет надзора Комисије, јер овакво ограничење поменути закон не прописује. Управни суд налази да правилно тужени у оспореном решењем закључује да околности у вези са стицањем акција од стране ГГ (оца зета АА и ББ), ВВ (бившег директора и члана Одбора директора АД „ДД“ у време стицања акција дана 09. и 10.07.2012. године) и ББ, указују на усклађеност и заједничко деловање у смислу члана 4. став 2. тачка 1. Закона о преузимању акционарских друштава.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Побујаном пресудом оцењена су сва питања и околности који су могли да буду од утицаја на законитост оспореног решења, а образложење побијане одлуке садржи јасне и одређене разлоге којима се суд руководио при оцени законитости оспореног решења, које у свему прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је, ценио наводе захтева да је Управни суд повредио одредбу члана 33. Закона о управним споровима, јер није утврдио чињенично стање, за које налази да су неосновани. Ово из разлога што је суд управо из разлога што је у проведеном управном поступку чињенично стање правилно и потпуно утврђено одбио тужбу тужилаца и није одржао усмену јавну расправу. Овај суд је ценио и наводе захтева да Управни суд у побијаној пресуди не даје разлоге о одлучној чињеници да су акције циљног друштва у спорном периоду биле ликвидне, у смислу члана 22. Закона о преузимању акционарских друштава, за које налази да су без утицаја на оцену законитости побијане пресуде. То из разлога што чињеница да ли су акције циљног друштва ликвидне, у смислу члана 22. Закона о преузимању акционарских друштава, није од утицаја на управни поступак окончан оспореним решењем, јер је, у смислу наведене одредбе Закона, ликвидност значајна када треба утврдити цену у понуди за преузимање, што у предметној фази поступка још није случај.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде.

Врховни касациони суд је, с обзиром на то да је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, на основу одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 55/14), који Закон се на питања поступка решавања управних спора, која нису уређена тим законом сходно примењује, сагласно одредби члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, односно одбио је захтев подносиоца за накнаду трошкова.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 14.02.2017. године, Узп 201/2016

**Записничар,
Весна Карановић, с.р.**

**Председник већа – судија,
Мирјана Ивић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић